מסיים רב בר שבא את קושייתו: ולפי דברי רבי ירמיה שאומרים ׳הואיל׳ וכו׳ **אַמַּאי** – מדוע צריך בכל עירוב לבוא ולהניח עירובו בסוף התחום, **נֵימָא** [–היה לנו לומר] **כֵּיוָן דְּאִי בָּעֵי אַמְטוֹיֵי מָצֵי מַמְטֵי לֵיהּ, אַף עַל גַּב דְּלָא אַמְטֵיֵיהּ כְּמַאן דְּאַמְטֵיֵיהּ דָּמֵי** – כיון שאילו היה רוצה להביא את עירובו לשם היה בידו להביא, אף על פי שלא הביאו, הרי זה כאילו הביאו לשם. שכך מצינו גבי כלכלה שאמר רבי ירמיה שעל אף שעירובו ברשות היחיד והוא ברשות הרבים, מכל מקום אנו אומרים שהואיל ויכול לכופפה ולהטותה למטה לתוך רשות הרבים, הרי זה נחשב כאילו עירובו ברשות הרבים. כמו כן נאמר שאין צריך להוליך את עירובו לסוף התחום, שכיון שיכול להוליכו הרי זה כאילו הוליכו.

מתרצת הגמרא: **אָמַר רַבִּי זֵירָא,** הטעם שהצריכו חכמים לכל המערבים להוליך את עירובם למקום שביתתם, הוא **גְּזֵירָה מִשּׁוּם יוֹם טוֹב שֶׁחָל לִהְיוֹת אַחַר שַׁבָּת,** שאם רוצה שיהא לו עירוב ביום טוב, אינו יכול להביא את העירוב למקום שביתתו קודם בין השמשות של צאת השבת משום איסור הוצאה, ולכך אין לומר ׳הואיל והיה יכול להביאו הרי זה כאילו הביאו׳, שהרי אינו רשאי להביאו, ועל כרחו צריך להביאו מערב שבת. ואם בשאר שבתות ישאיר את העירוב בביתו ולא יוליכנו למקום שביתתו משום ׳הואיל׳, יבוא לסמוך על כך גם ביום טוב שאחר השבת, שישאיר את העירוב בביתו ויצא חוץ לתחום, על אף שאז אין כלל ׳הואיל׳. ולכך גזרו שלעולם עליו להוליך את עירובו.

הגמרא מקשה קושיא נוספת על תירוצו של רבי ירמיה: **אִיתְּיבֵיהּ,** שנינו בברייתא, **נִתְּנוּ לִשְׁבוּת בְּרְשׁוּת הָרַבִּים וְהִנִּיחַ עֵירוּבוֹ בְּכוֹתֶל** סמוך למקום שביתתו מחוץ לארבע אמותיו, אם הניחו **לְמַטָּה מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים, עֵירוּבוֹ עֵירוּב,** כיון שהמערב ברשות הרבים ועירובו בכרמלית שאיסור ההוצאה ביניהם הוא רק מדרבנן, ובבין השמשות שהוא זמן קניית העירוב רשאי להביאו למקומו, שברייתא זו היא כדעת רבי הסובר שכל דבר שהוא משום שבות לא גזרו עליו בין השמשות. ואף שעירובו חוץ לארבע אמות, יכול להביא את עירובו למקומו פחות פחות מארבע אמות, שהרי אפילו בשבת רק מדרבנן אסור לעשות כן, ובבין השמשות לא גזרו. אבל אם הניח עירובו בכותל **לְמַעְלָה מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים, אֵין עֵירוּבוֹ עֵירוּב,** כיון שהוא ברשות הרבים. ועירובו ברשות היחיד, ואינו יכול להביא את עירובו אצלו. ואף שיש לו במקום שביתתו ארבע אמות שהם כרשות היחיד ועולים עד לרקיע, כמו שנתבאר לעיל, מכל מקום כיון שהעירוב מונח מחוץ לארבע אמותיו, אינו נחשב ברשות אחת עימו. ממשיכה הברייתא: ואם **נִתְּנוּ לִשְׁבוּת בְּרֹאשׁ הַשּׁוֹבָךְ** [ציור א] **אוֹ בְּרֹאשׁ הַמִּגְדָּל** [–ארון עץ] [ציור ב] העומדים ברשות הרבים והם גבוהים הרבה, ואת עירובו הניח בתוכם, אם **לְמַעְלָה מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים** הניחו, **עֵירוּבוֹ עֵירוּב,** שאף שאינו יכול להביא את העירוב למקום שביתתו בראש המגדל, משום שהוא מעביר מרשות היחיד לרשות היחיד דרך אויר רשות הרבים, ובאופן זה חייב אפילו באויר רשות הרבים למעלה מעשרה כדין ׳מושיט׳, מכל מקום יכול לירד ולאכול את העירוב במקום שהוא מונח במגדל, והרי זה נחשב כמקום אחד ממש עם מקום שביתתו, שהרי שניהם מעל עשרה ורשות אחת הם. אבל אם הניח את עירובו בתוכם **לְמַטָּה מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים** שהוא כרמלית, **אֵין עֵירוּבוֹ עֵירוּב,** שהרי אינו יכול להביא משם את עירובו למקום שביתתו בראש המגדל, משום שמעביר דרך אויר רשות הרבים לרשות היחיד. ואף שיכול לרדת למקום שהעירוב נמצא בו ולאכלו שם, אך באופן זה הרי הוא יוצא ממקום שביתתו שהיא ברשות שלמעלה מעשרה, וכדי שיחול העירוב צריך שיהא ראוי לאוכלו מבעוד יום במקום השביתה.

הגמרא מסיימת את הקושיא: ולפי דברי רבי ירמיה שאומרים ׳הואיל׳, **אַמַּאי** – מדוע אם הניח במגדל למטה מעשרה אין עירובו עירוב, הרי כשם שרבי ירמיה הכשיר את העירוב המונח בכלכלה הואיל ויכול להטותה ולהביאה לתוך עשרה, **הָכִי נַמִּי נֵימָא הוֹאִיל וְיָכוֹל לְנַטּוֹתוֹ וְלַהֲבִיאוֹ לְתוֹךְ עֲשָׂרָה** – כמו כן נאמר כאן שגם למטה מעשרה יהיה עירובו עירוב, הואיל ויכול להטות את המגדל על הארץ שיהיה בתוך עשרה [ציור ג 8], ונמצא שמקום שביתתו הוא למטה ברשות הרבים, ויטול את העירוב ממקומו שהוא כרמלית למקום שביתתו לאכלו שם, שלא גזרו על השבות בבין השמשות.

מתרצת הגמרא: **אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה, הָכָא** – כאן, בברייתא, **בְּמִגְדָּל מְסוּמָּר עַסְקִינַן** – אנו עוסקים במגדל שתקוע במסמרות בכותל ואינו יכול להטותו.

תירוץ נוסף: **רָבָא אָמַר, אֲפִילּוּ תֵּימָא** [–תאמר] שהברייתא מדברת **בְּמִגְדָּל שֶׁאֵינוֹ מְסוּמָּר, וְהָכָא בְּמִגְדָּל אָרוּךְ עַסְקִינַן** – כאן בברייתא מדובר במגדל שהוא ארוך הרבה יותר מארבע אמות, **דְּאִי מַמְטֵי לֵיהּ פּוֹרְתָּא אָזֵיל חוּץ לְאַרְבַּע אַמּוֹת** – שאם יטה אותו מעט, יצא ראש המגדל מחוץ לארבע אמות שהיה בו בתחילה [ציור ד 8]. ומחמת כן אין להכשיר את העירוב משום ׳הואיל שיכול להטותו׳, שהרי אם יטהו ויטול את העירוב לאכלו בראש המגדל, נמצא שאינו בארבע אמות שהתכוין לשבות בהן.

הגמרא שואלת על גוף דברי הברייתא. שואלת הגמרא: **הֵיכִי דָּמֵי** – כיצד מדובר בברייתא, **אִי דְּאִיכָּא כַּוָּותָא** – אם יש חלון בתקרת המגדל אל תוכו, **וּמְתָנָא** – ויש גם חבל בידו שקשור בעירוב הנמצא בתוך המגדל [ציור ה], אם כן אפילו כשהוא בראש המגדל ועירובו בתוך המגדל למטה מעשרה, **לֵייתֵי בְּכַוָּותָא וּמְתָנָא** – שיביא את העירוב אליו עם החבל דרך החלון, שאין זה אלא טלטול מכרמלית לרשות היחיד, ולא גזרו בה בבין השמשות, ומדוע אין עירובו עירוב. משיבה הגמרא: **דְּלֵית לֵיהּ כַּוָּותָא וּמְתָנָא** – מדובר שאין לו חלון וחבל.

שנינו במשנה: **נִתְּנוּ בְּכוֹר, אֲפִילּוּ עָמוֹק מֵאָה אַמָּה וכו׳** עירובו עירוב.

מבררת הגמרא: **הַאי כּוֹר דְּקָאֵי הֵיכָא** – בור זה שהניח בו עירובו, היכן הוא עומד. **אִילֵימָא דְּקָאֵי** – אם נאמר שעומד **בִּרְשׁוּת הַיָּחִיד,**

אם כן **פְּשִׁיטָא** שעירובו עירוב, שהרי **רְשׁוּת הַיָּחִיד עוֹלֶה עַד לָרָקִיעַ, וְכִי הֵיכִי דְּסַלְקָא לְעֵיל הָכִי נַמִּי דְּנַחְתָּא לְתַחַת** – וכשם שרשות היחיד נמשכת ועולה למעלה כמו כן היא יורדת למטה, והבור לכל עומקו הוא רשות היחיד, ונמצא שהוא ועירובו נמצאים ברשות היחיד, ומדוע צריכה המשנה לומר שאפילו אם הניחו בבור עמוק מאה אמה עירובו עירוב.

**וְאֶלָּא** אם נאמר שמדובר במשנה **דְּקָאֵי** – שהבור עומד **בִּרְשׁוּת הָרַבִּים,** עדיין יש לשאול, **דִּנְתַכְוֹון לִשְׁבוּת הֵיכָא** – היכן נתכוון לקנות שביתה. **אִי לְמַעְלָה** בשפת הבור ברשות הרבים, אם כן מדוע עירובו עירוב, הרי **הוּא** [–המערב] **בְּמָקוֹם אֶחָד וְעֵירוּבוֹ בְּמָקוֹם אַחֵר הוּא,** שהרי בור עמוק עשרה טפחים הוא רשות היחיד, ובבין השמשות אינו יכול להביא את עירובו שבבור למקום שביתתו ברשות הרבים, ואינו עירוב. **וְאִי** נתכוון לשבות **לְמַטָּה** בתוך הבור, אם כן **פְּשִׁיטָא** שעירובו עירוב, שהרי **הוּא וְעֵירוּבוֹ בְּמָקוֹם אֶחָד.**

משיבה הגמרא: **לֹא צְרִיכָא** – לא הוצרכה המשנה לומר דין זה אלא באופן **דְּקָאֵי** – שהבור עומד **בְּכַרְמְלִית,** כגון בור העומד בשדות, והבור עצמו שהוא עמוק עשרה הרי הוא רשות היחיד, **וְהוּא נְתַכְוֹון לִשְׁבוּת לְמַעְלָה** בשפת הבור שהוא כרמלית, **וּמשנתנו רַבִּי הִיא, דְּאָמַר כָּל דָּבָר שֶׁהוּא מְשׁוּם שְׁבוּת לֹא גָּזְרוּ עָלָיו בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת** ולכך עירובו עירוב, כיון שיכול בבין השמשות לקחתו מתוך הבור אל שפת הבור מקום שביתתו, שטלטול מרשות היחיד לכרמלית אינו אלא שבות דרבנן.

### משנה

משנתנו ממשיכה לדון בדיני הנחת העירוב במקומות שונים: **נָתַנּוּ** לעירוב **בְּרֹאשׁ הַקָּנֶה אוֹ בְּרֹאשׁ הַקּוֹנְדָּס** [–עמוד מעץ], העומדים ברשות הרבים, **בְּזְמַן שֶׁהוּא תָּלוּשׁ וְנָעוּץ** – שנעקר ממקום גידולו והעמידוהו כשהוא תחוב בקרקע, **אֲפִילּוּ גָּבוֹהַּ מֵאָה אַמָּה הֲרֵי זֶה עֵירוּב,** אף שהקנה או הקונדס גבוהים הרבה וראשם רחב ארבעה טפחים, מכל מקום כיון שאינם רחבים למטה ארבעה טפחים אינם רשות היחיד, ויכול בבין השמשות לקחת את העירוב אליו למקום שביתתו ברשות הרבים.

### גמרא

רב אדא בר מתנא הקשה שמשנתנו סותרת למשנה לעיל: **רָמֵי לֵיהּ רַב אַדָּא בַּר מַתְנָא לְרַבָּא,** שנינו במשנתנו 'בזמן שהוא תלוש ונעוץ וכו' הרי זה עירוב', מבואר מכך שדווקא באופן שהקנה או הקונדס **תָּלוּשׁ וְנָעוּץ, אִין** – אכן זה עירוב, אבל אם הקנה **לֹא תָּלוּשׁ וְנָעוּץ** אלא מחובר לקרקע, **לֹא** – אין זה עירוב, כיון שאינו יכול ליטלו ממקומו, שאסור להשתמש באילן, ועירוב שאי אפשר ליטלו בבין השמשות ממקומו למקום שביתתו, אינו עירוב. **מַנִּי** – משנתנו בשיטת מי היא הולכת, הלא בשיטת **רַבָּנַן הִיא, דְּאָמְרִי כָּל דָּבָר שֶׁהוּא מְשׁוּם שְׁבוּת** – שהוא אסור מדרבנן **גָּזְרוּ עָלָיו** גם **בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת,** ולשיטתם אף בבין השמשות אסור להשתמש באילן, **וְאם כן קשׁה, הָא אָמְרַת רֵישָׁא רַבִּי** – הרי לעיל (לב:) העמדנו את המשנה שם שהיא הרישא של משנתנו, כרבי הסובר שכל דבר שהוא משום שבות לא גזרו עליו בבין השמשות, וכי נאמר שה**רֵישָׁא** של משנתנו **כְּרַבִּי וְהַסֵּיפָא כְּרַבָּנַן.**

מתרצת הגמרא: **אָמַר לֵיהּ** רבא, **בְּכָךְ רָמֵי לֵיהּ** – כבר הקשה כן **רָמֵי בַּר חָמָא לְרַב חִסְדָּא, וְשַׁנֵּי לֵיהּ** – ותירץ לו, שאכן **רֵישָׁא רַבִּי וְסֵיפָא רַבָּנַן.**

תירוץ נוסף: **רְבִינָא אָמַר,** לעולם משנתנו **כּוּלָּהּ רַבִּי הִיא, וְהַסֵּיפָא** שהיא משנתנו, שמבואר בה שכשהקנה מחובר אינו עירוב, אין הטעם משום שאסור להשתמש במחובר, אלא טעם מיוחד הוא משום **גְּזֵירָה שֶׁמָּא יְקַטֵּם** – לפי שהקנה רך אנו חוששים שמא כשיקח משם את העירוב יקטום מראש הקנים ויעבור על איסור דאורייתא משום קוצר.

הגמרא מביאה הוראה של רב נחמן בדין השתמשות בקנים, ומקשה עליו ממשנתנו: **הַהוּא פּוּלְמוּסָא** [–חיל המלך] **דְּאָתָא לִנְהַרְדְּעָא** – שבא לעיר נהרדעא, ומפני כך היה המקום בעיר דחוק לתלמידים, **אָמַר לְהוּ רַב נַחְמָן** לתלמידיו, **פּוּקוּ עֲבִידוּ כְּבוּשֵׁי כַּבְשֵׁי בְּאַגְמָא** – צאו לאגם וכופפו הקנים זה על זה הרבה לעשותם כמו כיסאות **וּלְמָחָר** ביום השבת **נֵיזִיל וְנֵיתֵיב עֲלַוְיְהוּ** – נלך ונשב עליהם.

מקשה הגמרא: **אִיתֵיבֵיהּ רָמֵי בַּר חָמָא לְרַב נַחְמָן, וְאָמְרֵי לָהּ רַב עוּקְבָא בַּר אַבָּא לְרַב נַחְמָן,** שנינו במשנתנו גבי עירוב שנתנו בראש הקנה שבזמן שהוא תלוש ונעוץ הרי זה עירוב, ומשמע שדווקא כשהקנה **תָּלוּשׁ וְנָעוּץ, אִין** – אכן זה עירוב, אבל **לֹא תָּלוּשׁ וְלֹא נָעוּץ, לֹא.** הרי שקנים הם כאילן שאסור להשתמש בהם, וכיצד התרת לישב על הקנים בשבת. **אָמַר לֵיהּ** רב נחמן, **הָתָם** – שם במשנה שמבואר שאסור להשתמש בהם במחוברים, מדובר **בְּעִוְּרָדִין** – בקנים שהוקשו כבר שהם כאילן, ואילו אנו התרנו לישב על קנים רכים שהם כירק, ובירק לא הזכירו חכמים איסור השתמשות ומותר להשתמש בהם.

רב נחמן מביא ראיה לחלק בין קנים רכים לקנים שהוקשו כבר: **וּמָנָא תֵּימְרָא דְּשַׁנֵּי לָן** – ומהיכן תאמר שיש לנו לחלק **בֵּין עִוְּרָדִין** – קנים שהוקשו **לְשַׁאֲנֵי עִוְּרָדִין** – לקנים רכים, **דְּתַנְיָא** (תוספתא, כלאים פ"ג ה"ג), **הַקָּנִין, וְהָאֲסָדְרִין, וְהַהֹגֶן** [–מיני קוצים], **מִן אִילָן הֵן, וְלכן אֵינָן כִּלְאַיִם בְּכֶרֶם. וְתַנְיָא אִידָךְ, הַקָּנִים, וְהַקִּיטְּנִין** [–בושם ששמו קידה], **וְהָאוּרְבָּנִין** [–מין ערבה], **מִן יָרָק הֵן וְהֵן כִּלְאַיִם בְּכֶרֶם. קַשְׁיָא אַהֲדֵי** – הברייתות סותרות זו לזו, שבראשונה מבואר ש'קנים' מין אילן הם ובשניה מבואר ש'קנים' מין ירק הם. **אֶלָּא שְׁמַע מִינַּהּ** שיש לחלק בין עוזרדין לשאין עוזרדין, ובכך לתרץ את סתירת הברייתות, **שְׁבָאן** – בברייתא הראשונה מדובר **בְּעִוְּרָדִין** – בקנים שהוקשו כבר והם כאילן, **וּבָאן** – בברייתא השניה מדובר **בְּשַׁאֲנֵי עִוְּרָדִין,** היינו בעודם רכים שהם כירק. מסיקה הגמרא: **שְׁמַע מִינַּהּ** – אכן יש להוכיח כן.

לעיל בברייתא הובא ש'קידן' מין ירק הוא והרי הוא כלאים בכרם. מקשה הגמרא: **וְכִי קִידָּה מִין יָרָק הוּא, וְהָתְנַן** (כלאים פ"א מ"ח) **אֵין מְרַכִּיבִין פֹּגֶם** [–מין צמח] **עַל גַּבֵּי קִידָּה לְבָנָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא יָרָק בְּאִילָן** והרי הם כלאים זה בזה. הרי שקידה נחשב כאילן. מתרצת הגמרא: **אָמַר רַב פָּפָּא, קִידָּה לְחוּד וְקִידָּה לְבָנָה לְחוּד,** כלומר, קידה הוא מין לעצמו והוא ירק, וקידה לבנה הוא מין לעצמו והוא אילן, ואין סתירה מן המשנה לברייתא.

### משנה

משנתנו ממשיכה לדון על הנחת העירוב במקומות שונים: **נָתַנּוּ** לעירוב **בְּמִגְדָּל** [–ארון בגדים], ונעל את המגדל **וְאָבַד הַמַּפְתֵּחַ,** אף על פי כן **הֲרֵי זֶה עֵירוּב. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִם אֵינוֹ יוֹדֵעַ שֶׁהַמַּפְתֵּחַ בְּמָקוֹמוֹ, אֵינוֹ עֵירוּב,** שאין הוא ועירובו במקום אחד כיון שאינו יכול ליטול את העירוב.

### גמרא

הגמרא דנה מדוע לתנא קמא עירובו עירוב והרי אינו יכול להגיע אל עירובו. מקשה הגמרא: **וְאַמַּאי** – מדוע אם נתנו במגדל ונאבד המפתח הרי זה עירוב, והרי **'הוּא בְּמָקוֹם אֶחָד וְעֵירוּבוֹ בְּמָקוֹם אַחֵר' הוּא,** שאף ששניהם ברשות היחיד, כיון שאינו יכול ליטול את עירובו דומה הדבר כמו שהם בשני מקומות.

מיישבת הגמרא: **רַב וּשְׁמוּאֵל דְּאָמְרֵי תַּרְוַיְיהוּ, הָכָא** – כאן במשנתנו לא מדובר במגדל העשוי מעץ כסתם מגדל שבתלמוד, אלא **בְּמִגְדָּל שֶׁל לְבֵנִים עַמְקִינָן** – מדובר במגדל מלבנים, **וּמשנתנו** בשיטת **רַבִּי מֵאִיר הִיא, דְּאָמַר** במסכת ביצה (לא:) לגבי יום טוב, **פּוֹחֵת** – סותר את המחיצה **לְכַתְּחִילָּה וְנוֹטֵל,** ואין בזה איסור סותר, **דְּתַנְיָא** (שם), **בַּיִת שֶׁמִּילְּאָהוּ פֵּירוֹת,** והיה הבית **סָתוּם** מכל צדדיו **וְנִפְתַּח** [–נסתר] מאיליו ונפתח, ואפילו ביום טוב עצמו, **נוֹטֵל פֵּירוֹת מִמָּקוֹם הַפֶּתַח,**

המשך בעמוד קמו

ואינם אסורים משום מוקצה. **רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר פּוֹחֵת וְנוֹטֵל** פירות **לְכַתְּחִילָּה**, ואין זה נחשב לסותר.

הגמרא דנה באיזה אופן מדברת משנתנו לפי תירוץ זה. מקשה הגמרא: **וְהָאָמַר רַב נַחְמָן בַּר אַבָּא אָמַר שְׁמוּאֵל**, כל מה שאמר רבי מאיר שאין בזה משום סותר, דווקא **בַּאֲוִירָא דְּלִיבְנֵי** – בלבנים הסדורות זו על זו בלא טיט ביניהם, ורק משום כן אין בזה משום סותר. מתרצת הגמרא: **הָכָא נַמִּי בַּאֲוִירָא דְּלִיבְנֵי** – גם במשנתנו מדובר במגדל העשוי מלבנים בלא טיט ביניהם. מקשה הגמרא עוד: **וְהָא אָמַר רַבִּי זֵירָא**, כל מה שהתיר רבי מאיר לסתור לכתחילה, **בְּיוֹם טוֹב אָמְרוּ אֲבָל לֹא בְּשַׁבָּת** כיון שבשבת לבנים אלו הן מוקצה, אבל ביום טוב התירו לטלטלן משום שמחת יום טוב. מתרצת הגמרא: **הָכָא נַמִּי בְּיוֹם טוֹב** – גם משנתנו שהכשירה עירוב שנמצא במגדל סגור מחמת שיכול לסתרו, מדברת ביום טוב ולא בשבת.

הגמרא מקשה מברייתא שמוכח בה שאין להעמיד את משנתנו ביום טוב. מקשה הגמרא: **אִי הָכִי** – אם כך שמשנתנו עוסקת ביום טוב, **הַיְינוּ דְקָתָנֵי עֲלָהּ** – כיצד יתבאר מה ששנינו בברייתא על הדין המוזכר במשנתנו 'נתנו לעירוב במגדל ואבד המפתח', **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִם בָּעִיר אָבַד** המפתח **עֵירוּבוֹ עֵירוּב**, שכשימצא את המפתח יוכל להביאו דרך רשות היחיד גוגן חצירות וגגות וקרפיפות, **וְאִם בַּשָּׂדֶה אָבַד** המפתח **אֵין עֵירוּבוֹ עֵירוּב**, כיון שאפילו אם ימצא את המפתח אסור לו לטלטלו בשדה שהיא כרמלית ולהביאו למגדל שהוא רשות היחיד. **וְאִי** משנתנו מדברת דווקא **בְּיוֹם טוֹב, מַה לִּי עִיר מַה לִּי שָׂדֶה** – מדוע יש חילוק בין אבד המפתח בעיר ובין אבד בשדה, הרי ביום טוב מותר לטלטל בכל הרשויות, ויכול להביא את המפתח מכל מקום למגדל כדי לקחת את העירוב.